

GABRI RÓDENAS

Η ΓΙΑΓΙΑ
ΠΟΥ ΔΙΕΣΧΙΣΕ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΜΕ ΈΝΑ
ΠΟΔΗΛΑΤΟ

μετάφραση
Τιτίνα Σπερελάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για εκείνους τους ανθρώπους όλων των ηλικιών που παρότι έζησαν εντυχιωμένα παιδικά χρόνια, παρότι πιστεύουν πως η ζωή τους είναι γεμάτη, παρότι ίσως δεν έχουν ψυχολογικά τραύματα, και παρότι –εντυχώς– δεν έχουν περάσει σοβαρές ασθένειες, τρέφουν κάποια δειλινά ή κάποιες νυχτιές την υποψία πως κάτι στη ζωή τους δεν λειτουργεί όπως θα 'πρεπε. Για εκείνους τους ανθρώπους που, χωρίς να ξέρουν τον λόγο, στρέφουν ολοένα το βλέμμα προς τα πίσω ψάχνοντας την αιτία της θλίψης τους.

Εισαγωγή

Σε γέλασαν. Σε γέλασαν αν σου είπαν πως δεν πρέπει να πληρώσεις αντίτιμο για τους θησαυρούς που πρόκειται να δεχτείς.

Μην τρομάξεις όμως· το αντίτιμο αυτό είναι ασήμαντο σε σύγκριση με το μέγεθος των δώρων που θα λάβεις.

Η ζωή είναι παιχνιδιάρικη και πολύ σοφή και ξέρει πως τα δώρα της πρέπει να τα παραχωρεί μόνο σε όσους είναι σε θέση να τα εκτιμήσουν.

Γι' αυτό τους δοκιμάζει.

Δεν πρέπει ν' ανησυχείς, αφού οι δοκιμασίες αυτές είναι περισσότερο σαν παιχνίδια.

Πρώτα απ' όλα, θέλω να ξέρεις πως, αν έχεις φτάσει μέχρι εδώ, έχεις κιάλας περάσει την πιο σημαντική. Όπως θα ανακαλύπτεις σταδιακά σ' αυτές τις σελίδες, η τύχη δεν υπάρχει και δεν είναι καθόλου σύμπτωση που το βιβλίο αυτό βρίσκεται στα χέρια σου.

Γι' αυτό σου ζητάω, μια που έχεις κάνει το πιο αποφασιστικό βήμα, να μην τα παρατήσεις.

Το ταξίδι αυτό θα σε βοηθήσει να δεις τον εαυτό σου όπως ακριβώς είναι στην πραγματικότητα. Θα σε καθοδηγήσει

διαμέσου της ίδιας της ψυχής σου σε μια πορεία ανακάλυψης και ίασης. Θα σου επιτρέψει να δεις τον κόσμο που σε περιβάλλει από μια οπτική γωνία πιο βαθιά και σπλαχνική. Θα σου επιτρέψει να δεις τον κόσμο όπως ακριβώς είναι στην πραγματικότητα. Κι αυτή η νέα θεώρηση δεν θα σ' εγκαταλείψει ποτέ.

Αυτοί είναι μερικοί μόνο από τους θησαυρούς που θα βρεις στη διάρκεια αυτής της διαδρομής. Δεν πίστευες ότι θα σου τους αποκάλυπτα όλους τώρα αμέσως, έτσι; Κάτι τέτοιο θα σε εμπόδιζε να τους ανακαλύψεις, στερώντας σου μια απέραντη ευχαρίστηση, καθώς και την ικανοποίηση ότι το κάνεις με τα δικά σου μέσα.

Πρόκειται να ξεκινήσεις ένα ταξίδι που θα σε μεταμορφώσει, πρέπει όμως να πληρώσεις ένα μικρό αντίτιμο, πρέπει να προσφέρεις μια εγγύηση ότι είσαι διατεθειμένος να δεσμευτείς.

Και ποιο είναι αυτό το αντίτιμο;

Χρειάζεται να περάσεις το κατώφλι των δύο πρώτων κεφαλαίων. Στην πραγματικότητα, η πόρτα πρόσβασης στο μεγάλο ταξίδι που σε περιμένει βρίσκεται σχεδόν στο τέλος του τρίτου κεφαλαίου και, όπως ξέρεις καλά, κάθε μεγάλο ταξίδι χρειάζεται μια σειρά από προετοιμασίες. Για παράδειγμα, πρέπει να ξέρεις γιατί θέλεις να το κάνεις, μέχρι ποιο σημείο είναι διατεθειμένη η καρδιά σου να εγκαταλείψει τις παλιές αντιλήψεις της για να ενστερνιστεί τις καινούριες· πρέπει να δεχτείς ότι στην αρχή τα πράγματα θα σου φανούν κάπως ανησυχητικά και πέρα από τη συνηθισμένη λογική.

Πίστεψέ με όμως: τίποτα κακό δεν θα σου συμβεί. Το αντίθετο. Η καρδιά σου πάντα ήξερε τι χρειαζόταν και τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει, παρόλο που εσύ δεν της έδινες σημασία. Τώρα θα μάθεις να το κάνεις.

Όσο θα προχωράς θα καταλαβαίνεις τους λόγους για τους οποίους, ανεξάρτητα από το αν είχες ή δεν είχες ευτυχημένα παιδικά χρόνια, αν είχες ή δεν είχες κάποιο σημαντικό ψυχολογικό τραύμα, καμιά φορά έχεις εκείνη την παράξενη αίσθηση δυσφορίας και κοιτάζεις προς τα πίσω νοσταλγώντας τα μακρόσυρτα καλοκαιρινά απογεύματα όπου τα πάντα ήταν καινούρια, όπου δεν υπήρχαν έγνοιες και όπου συλλογιζόσουν πώς θα είναι η ζωή σου (μια ζωή γεμάτη ευκαιρίες και περιπέτειες).

Επιθυμία μου είναι να μπορέσεις να επιστρέψεις σ' εκείνη τη στιγμή, να μπορέσεις να ζήσεις εκείνες τις περιπέτειες και να βιώσεις ξανά εκείνες τις αισθήσεις χωρίς να χρειαστεί να εγκαταλείψεις όλα όσα κατάφερες.

Για να το πετύχεις, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να απαντήσεις στην εξής ερώτηση:

Τολμάς ν' ανεβείς σ' αυτό το ποδήλατο;

1

Το παρελθόν είναι ένα αστέρι που έχει σβήσει εδώ και καιρό

Βρομιάρα!» φώναζε ο ένας, καταφέροντάς της άλλη μια κλοτσιά στα νεφρά.

«Ελεεινή!» έλεγε ένας άλλος.

Και την κακομεταχειρίζονταν επειδή ήξεραν πως ήταν κι αυτοί βρομιάρηδες και ελεεινοί. Και φτωχοί. Μόνο που εκείνη ήταν ορφανή ενώ οι ίδιοι όχι.

Η μικρούλα, κουλουριασμένη κατάχαμα, προστατευόταν από τα χτυπήματα σκεπάζοντας το κεφάλι της με κάτι μπράτσα μικρούλικά και αδύνατα. Το φόρεμά της ήταν βρόμικο και τα δάκρυα άνοιγαν δρόμο μέσα από τη σκόνη του προσώπου της σαν μονοπάτι από μυρμηκικό οξύ. Δάκρυα στεγνά και καρτερικά. Δάκρυα αγριοκόριτσου.

«Πρέπει να μας τα δώσεις αυτά τα πέσος! Σε είδαμε να τα κρύβεις!» φώναζε ένας τρίτος, πιο μικρός, πιο δειλός, πιο απομακρυσμένος από τους υπόλοιπους, που στόχος του ήταν να αποθρασύνει ακόμα περισσότερο τους άλλους αντί να πάρει την πρωτοβουλία και να κλέψει τα λεφτά από τη μικρή.

«Δεν έχω τίποτα!» έσκουξε με στριγκή φωνή το κορίτσι.

Ένας από αυτούς, ένας νεαρός με ωχρό δέρμα που δεν

πρέπει να ήταν πάνω από έντεκα χρόνων, με μαλλιά κοκκινωπά, πυκνά και φουντωτά σαν αρσενικού γάτου, ρούφηξε κάτι πηχτές πράσινες μύξες που κρέμονταν από τη μύτη του και έσκυψε να ψάξει για τα λεφτά. Το κορίτσι πάσχιζε να κυλήσει από τη μια μεριά στην άλλη κι αυτός, χωρίς καμία ντροπή, προσπαθούσε να φτάσει στις τσέπες του φορέματος ή να ξεχωρίσει τα χέρια της μικρής. Το δεύτερο παιδί, μαυριδερό, αδύνατο, με κοντό καφέ παντελονάκι, ήρθε να πάρει μέρος στη συμπλοκή.

Τελικά, αφού αμφιταλαντεύτηκε κάμποσες φορές, το δειλό παιδί τόλμησε να την πιάσει από τους αστραγάλους. Τότε πια οι άλλοι δύο είχαν ήδη καταφέρει να κάμψουν την αντίσταση της μικρής και την είχαν αναγκάσει ν' ανοίξει τα χέρια της.

Το κορίτσι έσφιγγε ακόμη τα μάτια και το στόμα ενώ τα παιδιά κοίταζαν με μεγάλη απογοήτευση αυτό που μόλις είχαν αρπάξει από την άτυχη μικρή. Με το ένα χέρι έτριψε τη μύτη της ενώ το σώμα της τρανταζόταν από ελαφριά ρίγη και άπλωνε το άλλο χέρι με την παλάμη ανοιχτή, επιδεικνύοντας τον θησαυρό της προτού οι τρεις τραμπούκοι τον εξαφανίσουν.

«Είσαι χαζή», είπε το δειλό παιδί. «Γιατί δεν μας το 'πες νωρίτερα; Τελικά μας έκανες να θυμώσουμε...»

«Σας το είπα ότι δεν είχα τίποτα».

«Σε είδαμε να κρύβεις τα λεφτά», επανέλαβε σαν ηλίθιος ο κοκκινομάλλης.

«Δεν έχω λεφτά...»

«Πάμε να φύγουμε», είπε ο μελαχρινός αρπάζοντας με μια κίνηση αυτό που κρατούσε ακόμη το κορίτσι. «Τι πέσος να είχε πάνω της αυτή η ζητιάννα;»

Από το έδαφος τους είδε να απομακρύνονται, καβγαδίζοντας για τη μοιρασιά της λείας: ενός θρυμματισμένου μικροσκοπικού αλφαχόρ*, που μια κυρία τής είχε χαρίσει από λύπηση.

Αν και από τότε πρέπει να είχαν περάσει ογδόντα πέντε χρόνια και βάλει.

Τα κοκαλιάρικα πόδια της συνέδεαν τη μια πεταλιά με την άλλη, με ρυθμό αργό αλλά σταθερή κίνηση. Οι κάλτσες της είχαν φαρδύνει –ή οι σάρκες της είχαν φυράνει– και απειλούσαν να της βγουν με κάθε κίνηση, παρόλο που ποτέ δεν το έκαναν.

Δύο μεσόκοποι άντρες τη χαιρέτησαν από την άκρη του δρόμου όταν πέρασε. Τους ανταπέδωσε τον χαιρετισμό με ένα κούνημα του κεφαλιού κι ένα χαμόγελο.

Εξακολουθούσε να διατηρεί τα περισσότερα δόντια της και τα μαλλιά της, αν και γκρίζα, ήταν δυνατά και πλούσια. Τα άφηνε ελεύθερα, ωστόσο έμεναν στη θέση τους.

Σταμάτησε το ποδήλατο και το πλησίασε σε έναν στύλο χωρίς να κατεβεί, με μια κίνηση που θύμιζε πιγκουίνο. Δίπλα, καθισμένα στις φτέρνες τους και με τα ρούχα λεκιασμένα, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι έπαιζαν με το χώμα κι ένα ξύλο. Η ηλικιωμένη τα κοίταξε με τρυφερότητα.

«Ε, παιδιά, θέλετε ένα γλυκό;» Τα μάτια των παιδιών άνοιξαν διάπλατα. «Έχω εδώ ένα αλφαχόρ για τον καθένα σας».

Τα παιδιά παράτησαν αυτό που έκαναν και έτρεξαν προς

---

* Παραδοσιακό γλυκό που παρασκευάζεται στην Ισπανία, τη νότια Γαλλία, τις Φιλιππίνες, καθώς και σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, σε διάφορες παραλλαγές. (ΣΤΜ)

τη γυναίκα. Αυτή έβγαλε δύο ζαχαρωτά από ένα είδος ποδιάς που κάλυπτε το φόρεμά της και τους τα έδωσε. Το παιδί είχε κοκκινωπά μαλλιά και λίγη πράσινη μύξα ξεραμένη ανάμεσα στο χείλος και στη μύτη του. Η γριούλα τού ανακάτεψε τα μαλλιά με ένα ρυτιδιασμένο χέρι και χαμογέλασε. Τα παιδιά καταβρόχθισαν τα γλυκά με λαχτάρα.

«Ε!» αναφώνησε η ηλικιωμένη γυναίκα. «Τι λένε;»

«Ευχαριστούμε πολύ, δόνια Μάρου!»

«Έτσι μπράβο. Ποτέ μην ξεχνάτε τους καλούς τρόπους».

Τα μικρά ξαναγύρισαν στις ασχολίες τους και η ηλικιωμένη πήρε μια βαθιά εισπνοή. Πόδια δυνατά αλλά κουρασμένα. Τα ενενήντα χρόνια της είχαν αρχίσει να τη βαραίνουν, όσο κι αν συνέχιζε να διανύει τα τριάντα χιλιόμετρα της την ημέρα κάνοντας πετάλι.

Ακουμπώντας το ένα της χέρι πάνω στο γόνατο, χρησιμοποίησε το άλλο για κεραμίδι. Ο ήλιος πρόσθετε μια πορτοκαλιά απόχρωση. Ανάμεσα σ' αυτόν και στο καφετί χρώμα, μια λεπτή γραμμή γαλάζια σαν τη θάλασσα.

Ο ουρανός.

Η δόνια Μάρου αναστέναξε και προχώρησε προς την πόρτα του ορφανοτροφείου.

Οαχάκα. Πόσα χρόνια βρισκόταν πια εκεί;

Μια ολόκληρη άλλη ζωή.

Η δόνια Μάρου έσπρωξε την πόρτα της εισόδου. Εκεί δεν υπήρχαν κάγκελα ούτε συρματοπλέγματα που να εμποδίζουν την είσοδο ή την έξοδο. Ήταν λίγο περισσότερο από ένα μεγάλο σπίτι. Χαιρέτησε τη ρεσεψιονίστ.

«Καλημέρα, δόνια Μάρου. Πώς είστε σήμερα;»

«Με ενενήντα χρόνια να μου βαραίνουν την πλάτη και να